

Джеръм К. Джеръм

Мисис Корнър се разплаща

– Аз именно така разбирам нещата – обяви мисис Корнър, – мъжът трябва да бъде мъж.

– Но нали ти не би искала Кристофър, тоест мистър Корнър, да прилича на мъжете от този род – забеляза нейната задушевна приятелка.

– Съвсем не твърдя, че бих искала да го прави често. Но бих желала да почувствам, че е способен да бъде именно такъв мъж. Вие казахте ли на господина, че закуската е готова? – нахвърли се мисис Корнър на слугинята, която в тази минута внасяше в стаята три варени яйца и чайник.

– Разбира се, че му казах – с негодувание отвърна слугинята. Прислугата във вила „Акация“ в Равенскорт-парк вечно се намираще в състояние на негодуване, даже молитвите, които отправяше сутрин и вечер, бяха пълни с негодуване.

– И какво каза той?

– Каза, че ще слезе веднага, щом се облече.

– Никой и не очаква той да се появи преди това – заяви мисис Корнър. – Когато го викнах преди пет минути, отговори, че си слага ризата.

– Мисля, че ако вие сега го повикате пак, той пак ще отговори същото – изказа мнението си по този въпрос слугинята. – Пълзеше на четири крака, когато надникнах в стаята и се опитвах да се пхне под кревата, понеже си загубил копчето на яката.

Мисис Корнър спря, държейки в ръката си чайника.

– Той разговаряше ли?

– Да разговаря? Че с кого? Нямам аз време за такива работи.

– Имам предвид – със самия себе си – поясни мисис Корнър. – Не... не ругаеше ли? – в гласа на мисис Корнър прозвуча желание и дори надежда.

– Какво? Той ли? Че той даже и не знае как се прави това.

– Благодаря ви – каза мисис Корнър. – Достатъчно. Можете да вървите.

Мисис Корнър шумно постави чайника на масата.

– Даже това момиченце – жлъчно изговори тя, – даже това момиченце го презира.

– Вероятно – предположи мис Грин, – той да е ругаел, преди тя да влезе в стаята, а после да е престанал.

Но мисис Корнър нямаше намерение да се поддава на утешенията.

– Престанал! Друг на негово място не би спрял да ругае.

– Вероятно – намекна задушевната приятелка, винаги готова да вземе под своето покровителство този грешник, – вероятно той да е ругаел,

а тя просто да не е чула. Нали е бил с глава, напъхана под кревата...

Вратата се отвори.

– Извинете за закъснението – жезнерадостно произнесе мистър Корнър, втурвайки се в стаята. Мистър Корнър считаше, че сутрин човек задължително трябва да бъде жизнерадостен. „Срещай деня с усмивка и той ще ти донесе щастие“ – ето че шест месеца и три седмици мисис Корнър беше омъжена жена и точно двеста и два пъти бе чула този девиз от устгата на мъжа си сутрин, когато той ставаше от леглото. Девизите от различен характер заемаха обширно място в живота на мистър Корнър. Акуратно изписани на листчета с един и същ формат, най-мъдрите от тях бяха прикрепени към огледалото и всяка сутрин поучаваха мистър Корнър по време на бръсненето.

– Намери ли го? – попита мисис Корнър.

– Съвършено невероятно – отвърна мистър Корнър, сядайки до масата. – Със собствените си очи видях как то се търкулна под кревата. Може би...

– Само не ме моли да го търся – прекъсна го мисис Корнър. – Някои хора, като попълзят под кревата и като си ударят главата в крака му, сигурно биха почнали да ругаят – при това, специално бе наблегнато на думата „ругаят“.

– Какво пък, за възпитанието на волята – намекна мистър Корнър – не е вредно от време на време да се заставяш да изпълниш задачи, насочени към...

– Е, ако ти се хванеш с едно от дългите си изречения, които толкова обичаш, няма да успееш да се измъкнеш от него, за да се нахраниш – уплаши се мисис Корнър.

– Жалко, ако се случи нещо с него – забеляза мистър Корнър, – неговата вътрешна ценност, по всяка вероятност...

– Аз ще го потърся след закуска – любезно се отзова мис Грин. – Много добре умея да откривам загубени предмети.

– Охотно ви вярвам – галантно я увери мистър Корнър, докато с дръжката на лъжичката разбиваше черупката на яйцето. – От такива светли очи като вашите, малко...

– Остават ти всичко на всичко десет минути – напомни жена му, – яж в края на краищата!

– Би ми се искало – протестира мистър Корнър, – поне веднъж в живота си да изрека своето мнение докрай.

– Но ти никога няма да успееш – забеляза мисис Корнър.

– Може би, някой път тези дни... – въздъхна мистър Корнър.

– Как спа, скъпа? Съвсем забравих да те попитам – мисис Корнър се обърна към своята задушевна приятелка.

– В чужда къща първата нощ спя винаги много неспокойно – отвърна мис Грин. – На всичкото отгоре, мисля, че бях малко превъзбудена.

– Много съжалявам – изрече мистър Корнър, – че възхитителното изкуство на драматурга се представи пред нас не в най-добрия от своите образци. Когато ходиш на театър твърде рядко...

– Все пак хората трябва да се забавляват – прекъсна го мисис Корнър.

– Честна дума – отбеляза задушевната приятелка, – не помня друг случай да съм се смяла така.

– Наистина беше забавно. И аз се смях – призна мистър Корнър. – И едновременно, дължен съм да отбележа, че да се взема пианството като тема...

– Той изобщо не беше пиан – възрази мисис Корнър. – Просто леко пийнал.

– Скъпа моя – настоя мистър Корнър, – той даже не можеше да се държи на краката си.

– Но беше къде-къде по-забавен от някои мъже, които могат – не му остана дължна мисис Корнър.

– Скъпа моя Еми – укори я съпругът, – мъжът може да бъде доста забавен и без да се напива като дъска, а също може да бъде пиан, без да бъде...

– О, значително е по-добре, ако мъжът от време на време си позволи да пийне.

– Скъпа моя...

– И за тебе, Кристофър, би било по-добре, ако си го позволяваш... от време на време.

– Много бих искал – каза мистър Корнър, протягайки празната си чаша, – да не говориш онова, което нямаш предвид. Всеки, който би те чул...

– Повече от всичко ме ядосва – каза мисис Корнър, – когато твърди, че говоря онова, което нямам предвид.

– А защо тогава го говориш?

– Аз не... Аз, всъщност... Искам да кажа, че имам наистина точно това предвид. Което говоря – обясни мисис Корнър.

– Едва ли ти искаш да кажеш, скъпа моя, че би било по-добре, ако се напивам... понякога.

– Аз казах не да се напиваш, а – да пийваш.

– Ама нали аз пийвам... умерено – с умоляващ глас заяви мистър Корнър. – „Умереност във всичко“ – ето моят девиз.

– Знам – отвърна мисис Корнър.

– От всичко по малко и нищо... – този път мистър Корнър сам прекъсна своите глаголствания. – Боя се – каза, докато ставаше, – че ще ни се наложи да оставам за по-нататък обсъждането на този толкова интересен въпрос. Ако ти, скъпа, не възразяваш, нека излезем за минутка в коридора. Имам няколко дребни въпроса около къщата.

Домакинът и домакинята се промъкнаха покрай гостенката и затвориха зад себе си вратата. Гостенката продължи да яде.

– Аз именно така разбирам нещата – за трети път повтори мисис Корнър след минута, докато отново сядаше до масата, – бих отдала всичко... всичко на света – със страст твърдеше нашата лейди, – за да прилича Кристофър повече на обикновен мъж.

– Ами той винаги е бил такъв... е, какъвто си е – напомни ѝ задушевната приятелка.

– Разбира се, когато си сгодена, иска ти се мъжът да бъде съвършенство. Но аз съвсем не мислех, че той възнамерява и да си остане съвършенство.

– А според мен, той и така е чудесен – каза мис Грин, – просто ти самата не знаеш какво ти е нужно.

– Знам, че е добър човек – съгласи се мисис Корнър, – и много го обичам. Именно заради това, че го обичам, не искам да се червя за него. Ще ми се да бъде мъжествен и да прави всичко, каквото правят другите мъже.

– Нима всички обикновени мъже псуват и се напиват от време на време?

– Разбира се – авторитетно потвърди мисис Корнър, – на кого би се харесал един мъж-лигльо?

– А ти някога виждала ли си пиян човек? – осведоми се задушевната приятелка, отхапвайки парченце захар.

– Сума ти – отвърна мисис Корнър, облизвайки конфитюра от пръстите си.

То означаваше, че цели пет пъти през живота си тя е посещавала театрите, избирайки най-леките форми на английската драма. И когато, след месец, тя за пръв път видя със собствените си очи как изглежда това в живота, то нямаше на света човек, по-силно поразен от подобно зрелище, отколкото мисис Корнър.

Как стана, и самият мистър Корнър никога не можа да си го обясни.

Мистър Корнър не бе от хората, които ги дават за пример на лекциите за умереността. „Първата чашка“ обърна толкова отдавна, че даже не можеше и да си спомни кога е било. И какво ли само не бе пил оттогава от много други чаши. Но нямаше случай да излезе или да се остави да го изведат от рамките на неговата любима добродетел – умереността.

– Между нас имаше бутилка „кларет“ – често си спимняше мистър Корнър – и ние изпихме почти всичко, каквото съдържаше тя. А после той извади малко зелено шишенце и каза, че тази работа я правят от круши и че в Перу я пазят специално за детски празници. Напълно е възможно да се е пошегувал, но във всеки случай аз не можех да си представя как така една-единствена чашчица... През цялото време се мъча да си спомня, дали не съм пил нещо още, докато той говореше – този въпрос не даваше покой на мистър Корнър.

Този „той“, който вероятно бе довел мистър Корнър до ужасното състояние, беше далечният му роднина Бил Демон, първи помощник на парахода „Ла фортуна“. По обед те съвършено случайно се сблъскаха на „Ледънхол-стрийт“ за първи път подир много години, изминали от далечното време на детството им. „Фортуна“ трябваше да излезе на следващата сутрин от доковете „Света Екатерина“ и да поеме курс към Южна Америка и кой знае кога те щяха да се срещнат отново... Съдбата, след като ги хвърли в обятията един на друг, съвършено определено, както отбеляза мистър Демон, се изказа за това, че вечерта те двамата би следвало уютно да се настанят и да похапнат в каютата на капитана на „Фортуна“. Като се върна в кантората си, мистър Корнър изпрати в Равенскорт-парк спешно писмо с учудващото съобщение, че той, вероятно, няма да се прибере у дома преди десет вечерта, а в шест и половина той за първи път се отправи в посока, противоположна на тази, където се намираха къщата му и мисис Корнър.

За какво само не бърбиха приятелите! В края на краищата се разговориха за жени и за възлюбени. Несъмнено помощник-капитан Демон имаше зад гърба си обширна и разнообразна практика. Те си разказваха, по-точно помощникът разказваше, а мистър Корнър слушаше, за маслинените красавици на Карибско море, за тъмнооките страстни креолки, за светлокосите Юнони от калифорнийските равнини. Помощникът имаше свои теории по въпроса за подхода и за отношението към жената, теории, които, ако се вярваше на думите му, бяха щателно проверени на практика и издържали всички изпитания. Нов свят се откриваше пред мистър Корнър, свят, където прекрасните жени с кучешка покорност се прекланяха пред мъжете. Последните, макар и да ги любеха в знак на

благодарност, все пак знаеха как да си останат техни господари. Мистър Корнър седеше като омагьосан, в него постепенно се топеше хладното осъждане и накрая, вместо това, в душата му закипя горещо съчувствие. И само времето прекъсна повестта за приключенията на първия помощник. В единайсет часа кокът им напомни, че всеки момент на борда ще пристигне капитанът с лощмана. Мистър Корнър, поразен, че вече е толкова късно, дълго и нежно се прости със своя роднина, а после откри, че доковете „Света Екатерина“ са най-обърканото място, откъдето му се е налагало да се измъква. И под един от фенерите в района „Мейнорис“ мистър Корнър изведнъж бе осенен от идеята, че не го ценят според достойнствата му: мисис Корнър никога не говори и не прави нищо, каквото говорят и правят красавиците от Карибско море, унижено стараещи се да изразят своята всепоглъщаща страст към джентълмени, които, доколкото можеше да съди мистър Корнър, не му отстъпваха в нищо. Сълзи изплуваха в очите на мистър Корнър, когато той взе да си спомня какви неща приказва мисис Корнър и как тя се държи с него. Щом забеляза, че с особено внимание го наблюдава един полицаи, той обърса сълзите и бързо се отправи по-нататък. Докато се разхождаше по перона на гарата „Меншън хаус“, където се носят вечни течения, мисълта за причиненото му зло заговори в него с нова сила. Защо той не забелязва у мисис Корнър нито следа от кучешка привързаност? Сам той, горестно се убеждаваше мистър Корнър, сам той е виновен. „Жената обича своя господар. Това е неин инстинкт – замислено си мърмореше сам на себе си. – Проклет да съм – мислеше той, – ако повярвам, че поне за минута тя чувства в мен своя господар.“

– Разкарай се – каза мистър Корнър на дебелия момче, току-що спряло се пред него с широко раззината уста.

– Но на мене много ми харесва да ви слушам – възрази дебелия момче.

– Кого да слушаш? – учуди се мистър Корнър.

– Вас – отвърна дебелия момче.

Пътят от града до Равенскорт-парк не е никак кратък, но мисълта за предстоящото преустройство на целия живот на мисис Корнър, а и на неговия собствен, го погълна до такава степен, че той не задряма нито за секунда и през цялото време се намираще във възбудено състояние. Когато слезе от влака, го безпокоеше само онази три-четвърти милия киша, която лежеше между него и неговата решимост веднага и завинаги да се разбере с мисис Корнър.

Видът на вила „Акация“, разкриващ определено, че всички там са

вече в леглата си и спят, още повече навиг мистър Корнър. Кучешки преданата жена би го чакала с мисълта, че може на него да му е нужно нещо. Следвайки съвета на бронзовата табелка, закована на собствената му врата, мистър Корнър не само почука, но и позвъни. Доколкото вратите не се разтвориха мигновено, той продължи да дърпа звънеца и да чука. На втория етаж се отвори прозореца на най-хубавата спалня.

– Ти ли си? – попита гласът на мисис Корнър. В него наистина се усещаше някаква страст, но не онази, която жадуваше да внушава мистър Корнър. Това само наля масло в огъня.

– Няма какво да разговарям с мен, увиснала от прозореца, като че тука ти пеят серенади. Слез долу и ми отвори вратата! – разкрещя се мистър Корнър.

– Нямах ли ключ? – попита мисис Корнър.

Вместо отговор, мистър Корнър отново се нахвърли на вратата. Прозорецът се затвори. Мина някое време и изведнъж вратата се разтвори така внезапно, че мистър Корнър, който я атакуваше, буквално влетя вътре.

Мисис Корнър слезе долу, готова вече да направи някои забележки. Тя не предвиждаше, че мистър Корнър, винаги толкова инертен, също ще се окаже готов – и даже по-добре от нея.

– Къде е вечерята? – възмутено извика мистър Корнър.

Мисис Корнър, поразена до такава степен, че чак се бе лишила от дар слово, стоеше и го гледаше с широко разтворени очи.

– Къде е вечерята? – повтори мистър Корнър, удивен най-искрено, че я няма. – Какво значи всички да си легнат да спят, когато господарят още не е в-в-в-вечерял?

– Случило ли се е нещо, скъпа? – раздаде се от горната площадка на стълбите гласът на мис Грин.

– Дръпни се, Кристофър – помоли мисис Корнър, – моля те и ми позволи да затворя вратата.

Мисис Корнър бе една от тези млади лейди, които не без грациозна надменност властват над привикналия с готовност да им се подчинява. Тези лейди леко се поддават на уплаха.

– Аз... желая... п-п-п-ечени бърбери с п-п-п-ържени филийки – поясни мистър Корнър. – И д-да-вайте без приказки. Ясно? Не искам н-н-ищо да слушам.

– Господи, какво да правя? – зашепна уплашената до смърт мисис Корнър на своята задушевна приятелка. – Вкъщи няма никакви бърбери.

– Лично аз бих му сварила няколко яйца – услужливо подсказа

приятелката, – и бих насипала върху тях повече кайенски пипер. Най-вероятно е, той да не си спомни...

Мистър Корнър позволи да го отведат в столовата, служеща едновременно за гостна и библиотека. Двете лейди се постараха да разпалят колкото се може по-бързо кухненската печка.

Помагаше им облечената на бърза ръка слугиня, чието негодувание, съдейки по всичко, изчезна именно тогава, когато вила „Акация“ ѝ даде повод да възнегодува истински.

– Никога през живота си не бих повярвала – с шепот призна побледнялата мисис Корнър. – Никога.

– Веднага си личи, че в къщата има мъж, а? – възхити се слугинята. Мисис Корнър ѝ отвърна с шамар и по този начин малко облекчи душата си.

Слугинята отново придоби нормалното си невъзмутимо изражение, обаче операциите на мисис Корнър и нейната задушевна приятелка ни най-малко не се ускориха, понеже на всяка четвърт минута до тях достигаше ръмженето на мистър Корнър, който даваше допълнителни разпореждания.

– Боя се да вляза при него сама – каза мисис Корнър, когато всичко бе подредено на подноса. По тази причина задушевната приятелка я последва, а тилът прикриваше слугинята.

– Какво е това? – намръщи се мистър Корнър. – Аз наредих да се приготвят котлети.

– Прости, скъпи – заеквайки отвърна мисис Корнър, – но вкъщи няма месо.

– В образцово поренотомакинско, квото, плагам, ти рководиш – продължи мистър Корнър, наливайки си бира, – винаги трямим биштек. Ясн? Бфтеци.

– Ще се постарая да запомня, скъпи – каза мисис Корнър.

– Не ти ли се струва – произнесе между две глътки мистър Корнър, – че ти водиш домакинството съвсем не така, както трябва.

– Но, скъпи, аз ще се опитам... – проплака мисис Корнър.

– Къде са твоите книги? – внезапно изиска мистър Корнър.

– Моите книги? – повтори след него, изумена мисис Корнър.

Мистър Корнър удари с юмрук по масата и всичко в стаята, включително мисис Корнър, подскочи.

– Не ме водете за носа, мила моя – каза мистър Корнър, – вие прекраснаете, че импвид вашите книги по водендмкинств.

Оказаха се в чекмеджето на бюфета. Мисис Корнър ги извади и с

трепереща ръка ги протегна на мъжа си. Отваряйки напосоки една от тях, мистър Корнър склочи вежди и се наведе над текста.

– Не ти ли се струва, мила моя, че ти не умееш да смяташ? – попита мистър Корнър.

– Ме-мене, когато бях момиче, ме смятаха за способна по аритметика – запъвайки се, измънка мисис Корнър.

– Това – когато си била момиче, а сега – колко е двайсет и седем и девет? – свирепо изрева мистър Корнър.

– Трийсет и осем... и седем... – забърка се уплашената мисис Корнър.

– Знаеш ли умножаването по девет или не знаеш? – прогърмя мистър Корнър.

– Знаех го! – изхлипа мисис Корнър.

– Давай тогава! – изкомандва мистър Корнър.

– Девет по едно – девет – започна с плач горката му съпруга. – Девет по две...

– Пжавай! – мистър Корнър бе неумолим.

И тя продължаваше, едва чуто и монотонно, хлипайки понякога, навяващият тъга еднообразен ритъм изглежда свърши своята работа. Когато съвсем отмалялата от страх мисис Корнър стигна до „девет по единайсет – деветдесет и девет“, мис Грин крадешком посочи към масата. Мисис Корнър уплашено погледна натам и видя, че очите на нейния господар и повелител са затворени. Някъде откъм главата му, отпуснатата между опразнената кана за бира и солниците, се разнасяше все по-усилващо се хъркане.

– Нищо няма да му се случи – каза мис Грин. – Затвори се в стаята си и легни да спиш. Сутринта Харriet и аз ще се погрижим за закуската. А ти по-добре не му попадай пред очите.

И мисис Корнър, благодарна, че някой ѝ подсказва какво да прави, безпрекословно се подчини.

Към седем сутринта потокът от слънчеви лъчи напълни стаята и принуди мистър Корнър отначало да замига, после да се прозее и накрая да откряне едното си око.

– Срещай деня с усмивка – сънливо промърмори мистър Корнър – и той...

Мистър Корнър внезапно се надигна и се огледа наоколо. Не, това не беше креват. На пода в краката му се търкалят парчета от счупената кана. Преобърнатите солници и смачканите яйца са придали на покривката нов колорит. В ушите – някакъв звън. Това пък какво е? В края на

краищата мистър Корнър бе принуден да стигне до заключението, че някой се е опитал да направи от него салата и на всичкото отгоре е прекалил с горчицата. Лек шум накара мистър Корнър да пренесе вниманието си към вратата. През тясна пролука в стаята надничаше зловещо сериозното лице на мис Грин. Мистър Корнър се изправи. Мис Грин се вмъкна в стаята, затвори зад себе си вратата и закри с гръб достъпа до нея.

– Надявам се, вие знаете какво... какво сте направили? – започна мис Грин.

Говореше с гробовен глас и нещастният мистър Корнър изстина.

– Нещо като че ли взех да си спомням, но не много отчетливо – призна той.

– Явихте се въщи в пияно... в съвършено пияно състояние – съобща му мис Грин, – в два часа посред нощ. И вдигнахте такъв шум, че навярно ви е чула половината улица.

От пресъхналите устни на мистър Корнър се отрони тежка въздишка.

– Поискахте от Еми да ви приготви топла вечеря...

– Аз? Съм поискал! – мистър Корнър обърна взор към масата. – И тя е приготвила!

– Вие така беснеехте – обясни мис Грин, – че ние и трите се уплашихме до смърт.

Гледайки жалката фигура пред себе си, мис Грин не можеше да повярва, че само преди няколко часа този човек е могъл да предизвика у нея такъв истински страх. И само чувството за дълг я удържаше да не се размее.

– Докато седяхте тук и ядохте вечерята – безжалостно продължи мис Грин, – вие накарахте Еми да ви покаже домакинските книги.

В същото време мистър Корнър бе преминал вече стадия, когато нещо може да го удиви.

– Прочетохте на Еми нотация по повод нейното умение да води домакинството – в очите на задушевната приятелка на мисис Корнър припламна огънче. Но и мълния да блеснеше в този момент пред мистър Корнър, той не би забелязал.

– Вие заявихте, че тя не умее да смята и я принудихте да каже таблицата за умножение.

– Аз съм я принудил... – в гласа на мистър Корнър нямаше и сянка от някакви емоции, той все едно просто констатираше факта. – Аз съм принудил Еми да каже таблицата за умножение?

– Умножение по девет – кимна мис Грин.

Мистър Корнър се отпусна на стола и отправи безизразния си взор в бъдещето.

– И какво сега? – произнесе мистър Корнър. – Та тя за нищо на света няма да ми прости, познавам я добре. Но може би вие се шегуваме? – извика мистър Корнър и за секунда изпита проблясък на надежда. – Аз наистина ли направих това?

– Вие седяхте на същия стол, на който седите сега и си хапвахте варени яйца, а тя стоеше пред вас и казваше таблицата за умножение. Към края вие заспахте и аз я убедих да отиде да си легне. Беше вече три часа и ние предположихме, че вие няма да имате нищо против – мис Грин придвижи стол, седна и като постави лакти на масата, се вгледа в седящия насреща ѝ мистър Корнър. В очите на задушевната приятелка на мисис Корнър несъмнено играеха весели пламъчета.

– Но това беше всичко на всичко един-единствен път – подсказа мис Грин.

– Вие мислите, че тя може да ми прости? – възкликна мистър Корнър.

– Не, не мисля – отвърна мис Грин. На лицето на мистър Корнър се изрази обратното пропадане в областта на ниските температури. – Аз мисля, че най-добрият изход за вас ще бъде вие да ѝ простите.

Тази мисъл изобщо не му направи впечатление. Мис Грин се огледа, за да се убеди, че вратата е добре затворена и за секунда се послуша: няма ли някой наблизо.

– Сигурно не сте забравили – мис Грин, в допълнение към останалите мерки за безопасност, заговори шепнешком – за какво говорехме на закуска през онази първа сутрин, когато пристигнах у вас? Още тогава Еми каза, че не би било лошо понякога да си пийвате.

– Да, да – мистър Корнър започна да си спомня. – Но нали тя каза само да си „пийвам“.

– Е, и какво, вие наистина си „пийнахте“ – продължи своето мис Грин. – Освен това тя съвсем нямаше предвид „пийване“. Тя подразбираше най-истинско пиянство, но не ѝ се искаше да го назове по такъв начин. След вашето излизане ние си поговорихме още. Тя каза, че би дала всичко, само и само вие да приличате повече на обикновените мъже. А именно такъв тя си представя обикновения мъж.

Недосетливостта на мистър Корнър изваждаше мис Грин от равновесие. Тя се наведе през масата и го разтърси:

– Нима не разбирате? Вие сте направили всичко това, за да ѝ дадете урок. И тя е тази, която трябва да ви моли за прошка.

– Мислите ли?

– Мисля, че ако вие се държите както трябва, то днешният ден ще ви донесе успех, за каквото даже не смеете да мечтаете. Излезте от вкъщи преди тя да се е събудила. Аз няма да ѝ казвам нищо. Пък и няма да успее: трябва да стигна до Падингтънската гара за влака в десет. Когато се върнете вечерта, на всяка цена почнете да говорите пръв.

И мистър Корнър, преди да съобрази какво прави, се вдигна от стола си и целуна мис Грин.

Вечерта мисис Корнър седеше в гостната и очакваше мистър Корнър. Облечена бе тъй, като че се е приготвила за път, а в ъгълчетата на устните ѝ се бяха явили тънки чертички и само техният вид накара сърцето му да падне в петите.

За щастие, той се оправи навреме и я поздрави с усмивка. Усмивката, която бе репетирил цял ден, не му се получи, но самият факт, че се усмихва, така потресе мисис Корнър, че думите замръзнаха на устните ѝ. Това му даде неоценимото преимущество да заговори пръв.

– Е, как е – весело започна мистър Корнър, – как ти се хареса?

За миг мисис Корнър се изплаши, че новият недъг на нейния съпруг е преминал в хронично заболяване, но неговото все още усмихнато лице успокои страховете ѝ, поне по отношение на последните мисли.

– Кога би желала да си го позволя още веднъж? Хайде, хайде – продължи мистър Корнър, като забеляза недоумението на жена си – не ми говори, моля ти се, че не помниш за какво ставаше дума на закуска първата сутрин след пристигането на Милдред. Ти намекна тогава, че аз бих бил къде-къде по-привлекателен, ако понякога си „пийвах“.

Мистър Корнър наблюдаваше внимателно съпругата си и видя, че миналото постепенно изплува от паметта ѝ.

– Не ми се бе удавал досега случая да ти доставя това удоволствие – поясни мистър Корнър, – доколкото се стараех да запазя мислите си ясни заради работата и тъй като знаех какъв ефект ще има това върху мен. Вчера направих всичко, което беше по силите ми. Надявам се, че си останала доволна от мен. Макар че бих ти бил особено признателен, ако ти се задоволиш – разбира се, само на първо време, докато аз попривикна – подобни представления да се повтарят не по-често от веднъж на две седмици – добави мистър Корнър.

– Ти предполагаш... – започна мисис Корнър, ставайки от мястото си.

– Скъпа моя, аз не предполагам, аз знам – каза мистър Корнър, – че почти от първия ден на нашия съпругески живот, ти ме смяташ за

лигльо. И не си го крила. Всичките ти представи за мъжете са почерпени от глупави книги и от още по-глупави пиеси. Ти страдаш от мисълта, че аз не приличам на тях. Е, какво пък, аз ти показах, че ако настояваш, бих могъл да заприличам на тях.

– Но ти ни най-малко не приличаше на тях – възрази мисис Корнър.

– Направих всичко, което беше по силите ми – повтори мистър Корнър. – Но не всички хора са създадени еднакво. Това, което ти видя, бе моят вариант на „пиян“.

– Аз не съм казвала „пиян“.

– Но подразбираше това – прекъсна я мистър Корнър. – Ние говорехме тогава за пияните. Мъжът в пиесата беше пиян и ти смяташе, че той е забавен.

– Той действително беше забавен – настоя мисис Корнър, обливайки се в сълзи, – именно такъв пиян имах предвид.

– Неговата жена – напомни й мистър Корнър, – кой знае защо, не го намираще за забавен. В трето действие тя го заплашваше, че ще се върне при майка си, а това и на тебе ти е хрумнало, ако се съди по облеклото ти.

– Но ти... ти беше толкова гаден – изхлипа мисис Корнър.

– Какво правех? – интересува се мистър Корнър.

– Ти дойде и почна да блъскаш по вратата...

– Да, да, помня, аз исках да вечерям и ти ми свари няколко яйца. Какво стана по-нататък?

Споменът за тази кулминация на унижението, придаде на нейния глас нотки на неподправен трагизъм.

– Ти ме застави да кажа таблицата за умножение. По девет...

Мистър Корнър погледна мисис Корнър, мисис Корнър погледна мистър Корнър и за известно време в стаята се възцари мълчание.

– Ти... ти наистина беше мъничко... това... – нерешително промълви мисис Корнър, – или само... се преструваше?

– Точно така – призна си мистър Корнър. – За пръв път през живота си. Е, ако ти си удовлетворена – то е за последен.

– Прости ми – каза мисис Корнър, – държах се много глупаво. Моля ти се, прости ми.

КРАЙ

© Екатерина Димитрова, превод от английски

Jerome K. Jerome
Mrs. Kogner Sins Her Mercies, 1904

Сканиране, разпознаване и редакция: Теодора, 2008

Публикация

Джеръм К. Джеръм. Джентълмени и привидения. Разкази
Съставителство и превод: Екатерина Димитрова
Selekt ABC, София, 1993
Печат: Полипринт, Враца
255 с.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6760>]